

„България, въ границитѣ които се посочватъ по-горѣ, ще бжде раздѣлена на двѣ провинции, именно: едната, на сѣверъ отъ Балкана, ще има политическа автономия и ще бжде управлявана отъ единъ князь; другата, на югъ отъ Балкана, ще се ползува отъ една обширна административна автономия, управлявана отъ единъ християнски губернаторъ, избранъ за петъ години съ съгласието на Европа.

Рускиятъ императоръ дава особена важность на отеглюването на турскитѣ войски, понеже мисли, че присъствието на султанскитѣ войски не прѣдставлява гаранция за бждещето на българитѣ и тѣхната сждба. Лордъ Сализбури приема тая забѣлжка; но Русия нѣма да се възпротиви, ако конгресътъ постанови при какви случаи ще бжде позволено на турскитѣ войски да навлѣзатъ въ България, било за да потушатъ нѣкое въстание, или да съдѣйствуватъ за нѣкои изпълнения. Въ всѣки случай Англия си запазва правото да настои прѣдъ конгреса за правото на султана да държи постоянна войска на границитѣ на южна България. . . .

Отъ тукъ се вижда ясно каква голѣма жертва Русия бѣ принудена да направи. Вземото рѣшение, да се разпокъса България, удовлетвори и Австро-Унгария, понеже тя бѣ вече свободна къмъ Солунъ.

Какво правеше въ това врѣме Франция? Прѣдана на вътрѣшното си прѣустройство, тя не взе почти никакво участие въ европейската борба. Но когато Бисмаркъ я покани на конгреса, Вадингтонъ заяви въ парламента на 25 май, че Франция ще участвува въ конгреса само при слѣдующитѣ условия:

1-о Ако бждатъ прѣдставени всичкитѣ Сили, подписали Парижкия и Лондонския трактати.

2-о Ако бждатъ разисквани само въпроситѣ, повдигнати отъ послѣдната война.

3-о Ако не се повдига въпросъ ни за Египетъ ни за Сирия и ако правата на Франция въ свѣтитѣ мѣста не бждатъ покжтнати.

„Франция ще участвува въ конгреса . . . и ще си спомни, че освѣнъ българитѣ има и други християни